

D ů v o d y:

Odvolací soud správně vyslovil, že žalobkyně, jako číšnice na účet, vzhledem ku smlouvě se žalovaným, v žalobě vyličené, nebyla zaměstnancem ani ve smyslu zákona živnostenského, ani zákona o obchodních pomocnících (§§ 1 a 14 zákona ze dne 16. ledna 1920, čís. 20 ř. zák.). Nebyla obchodní pomocnicí žalovaného, neboť pro poměr obchodního pomocníka není rozhodné důležitosti její pojmenování jako číšnice, nýbrž druh a způsob její činnosti. Nebyla-li táž, jak nesporno, osobou žalovanému podřízenou, nebyla-li služebním orgánem podniku, žalovanému patřícího, nebyl-li žalovaný ani oprávněn ani zavázán z obchodů, uzavřených jí s osobami třetími, tu, byť i byla povinna některé nápoje od žalovaného odebírat, nebyla obchodní pomocnicí, nýbrž byla samostatnou živnostnicí, byť i odváděla žalovanému část hrubého zisku (3%) z prodaných nápojů. Byla ve skutečnosti podpachtýřkou hostinské živnosti, byť i koncese zněla na žalovaného, jehož zástupkyní byla (§ 19 a 55 řádu živn.). Žaloba o náhradu škody z předčasného zrušení poměru toho nepatřila tudíž před soud živnostenský dle § 41 zák. o obch. pomoc., nýbrž před pravidelný okresní soud. Jako taková byla oprávněna umluviti se žalovaným výpovědní lhůtu ke zrušení jejího poměru vůči žalovanému a nesporno jest, že umluvila jednoměsíční lhůtu výpovědní, která mohla býti dána vždy 1. a 15. den v měsíci. Nesporno též, že žalovaný dne 15. ledna 1924 dal žalobkyni výpověď ke stěhování ku dni 15. února 1924 a zjištěno jest nižšími soudy, že po jejím uplynutí s ní umluvil, že u něho ještě několik dní závod povede, pokud žalovaný si neopatří jiného číšníka na účet. Umluvou touto nezaložil se, jak míní žalobkyně, nový trvalý poměr mezi stranami na dobu neurčitou, jako byl poměr předešlý, nýbrž pouze poměr přechodný, provisorní, který mohl žalovaný kdykoli rozvázati, aniž bylo potřebí k tomu cíli nějaké výpovědi. Náhled dovolatelky o potřebě 6 měsíční lhůty výpovědní ke zrušení pachtu není tudíž odůvodněn. Když tedy žalovaný tento provisorní poměr zrušil, použil jen svého práva (§ 974 obč. zák.) a není povinen žalobkyni z toho důvodu k náhradě škody.

Čís. 4504.

V rozvrhovém řízení není exekuční soud ani oprávněn, ani povinen, by sám od sebe konal šetření o nárocích veřejných orgánů (§ 172 čís. 1 ex. ř.) a napravoval takto, co bylo jimi zameškáno.

Není vyloučeno, by závčas přihlášené nároky nebyly při rozpočtovém roku blíže vysvětleny a doloženy.

Výdělková daň, vložená (zaznamenaná) po uplynutí jednoho roku ode dne splatnosti, nepožívá podle §u 76 zák. z 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. tříletého přednostního práva.

Nelze přikázati dávku z majetku, nebylo-li závčas vykázáno, i kolik z celé dávky připadá na dražebně prodanou nemovitost i kolik činí 30% čisté hodnoty nemovitosti.

Přistoupil-li veřejný orgán (§ 172 čís. 1 ex. ř.) k dražebnímu řízení ohledně zadrželostí za určité období, musí ohledně dalších zadrželostí učiniti závčas přihlášku.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1924, R I 1008/24).

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost, prodanou exekučně dne 28. dubna 1923, přikázal soud první stolice eráru na daních 69.589 Kč 43 h, a na dávce z majetku 40.074 Kč, okresní nemocenské pokladně v T. pak příspěvky za listopad a prosinec 1921. K rekursu vymáhající věřitelky, Městské spořitelny v P., přikázal rekursní soud eráru na daních pouze 24.468 Kč 65 h, okresní nemocenské pokladně nepřikázal ničeho, ohledně dávky z majetku však napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky přikázal eráru na daních pouze 12.904 Kč 23 h, na dávce z majetku ničeho; dovolacímu rekursu okresní nemocenské pokladny v T. nevyhověl.

D ů v o d y:

Prisvědčiti dlužno dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele v tom, že exekuční soud není v řízení rozvrhovém ani povinen ani oprávněn, by konal sám od sebe šetření o nárocích veřejných orgánů, uvedených v Šu 172 čís. 1 ex. ř., a napravoval z úřední moci jejich zameškání. Z §§ 209 odstavec druhý, 210 a 213 ex. ř. vyplývá, že uvedené orgány nemají při rozvrhu nejvyššího podání více práv, než jiní zástavní věřitelé, a že i pro ně platí zásada Šu 210 ex. ř., podle níž lze na přihlášené nároky vzítí zřetel jen potud, pokud byly před rozpočtovým rokem nebo při něm prokázány předloženými listinami neb pokud jsou zjevný z knihy pozemkové a exekučních spisu. Podle poslední věty Šu 211 ex. ř. není po skončení rozpočtového roku doplnění přihlášky již přípustno, podle Šu 213 ex. ř. má soudce v případě odporu proti přihlášené pohledávce objasniti všechny, pro rozhodnutí důležité, okolnosti při rozpočtovém roku samém slyšením stran, které jsou přítomny a odporem dotčeny. Dalšího úředního šetření zákon nepřipouští, následky nedostatečnosti písemní přihlášky a nepřítomnosti u rozpočtového roku musí nésti strana bez rozdílu, zda je veřejným orgánem či osobou soukromou. Nelze proto v tomto případě přihlížeti k objasněním, která po rozpočtovém roku byla rekursním soudem nařízena a vyžádána. Nepřípadným jest arci poukaz stěžovatele na druhý odstavec Šu 172 ex. ř., neboť veškeré daně a veřejné dávky, proti nimž z tohoto důvodu brojí, byly již před dražebním rokem soudu oznámeny, a jmenovitě částky, požadované na dlužných daních byly již výkazem, došlým soudu dne 23. dubna 1923, podle jednotlivých daní a let řádně a podrobně vykázány. Z §§ 209, 210 a 213 ex. ř. plyne, že dodatečné a bližší vysvětlení a doložení nároků, které byly dle § 172 ex. ř. již před dražebním rokem oznámeny, není až do skončení rozpočtového roku vyloučeno. Podle zásad právě vytčených není dovolací rekurs vymáhajícího věřitele odůvodněn, pokud brojí:

- a) proti přikázání pozemkové daně bernímu úřadu za dobu od 1. ledna 1921 do dne dražby (28. dubna 1923) s úroky z prodlení přihlášenou částkou 607 Kč 13 h
- b) proti přikázání daně výdělkové za 1½ roku zpět ode dne dražby, tedy za dva měsíce roku 1920 jednou šestinou částky přihlášené za celý rok 1920 penízem 1.255 Kč 11 h
s 10% úroky z prodlení do dne dražby 188 Kč 27 h

přihlášené částky za rok 1922 s úroky	8.274 Kč 04 h
přihlášené částky za čtyři měsíce 1923 s úroky .	2.579 Kč 68 h
úhrnem	12.297 Kč 10 h,

takže berní úřad v T. obdrží na přihlášených daních 12.904 Kč 23 h. Neprávem přiřkl však rekursní soud bernímu úřadu v T. výdělkovou daň za dalšího 1½ roku nazpět počítajíc, odvolává se na předpis Šu 76 zákona ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák., že výdělková daň má přednostní právo zástavní plná tři léta, byla-li před uplynutím jednoho roku ode dne splatnosti knihovně vtělena, a na to, že se knihovní vtělení v tomto případě dne 18. října 1922 skutečně stalo. Dle knihy pozemkové byl sice povolen toho dne záznam práva zástavního pro dlužné poplatky 153.493 Kč a dlužné daně 55.789 Kč 44 h, ale není ze zápisu patrné, že v dlužných daních byl zahrnut také onen nedoplatek daně výdělkové. Na opožděné objasnění berního úřadu ze dne 28. března 1924, jež ostatně není dostatečné, nelze vzít zřetele, a z dřívější přihlášky berního úřadu nejde to rovněž na jevo. Ale ani kdyby nebylo této překážky, nemohlo by následkem knihovního záznamu ze dne 18. října 1922 býti přiznáno prodloužené přednostní právo zástavní daňovým lhůtám, které byly splatny více než rok před knihovním záznamem, tedy před 18. říjnem 1921, později splatné lhůty byly však přikázány bez ohledu na knihovní vtělení, poněvadž spadají do doby jednoho a půl roku před dražbou. O knihovní záznam bylo požádáno teprve půl roku před dražebním rokem, proto nemá ustanovení o rozšíření trvání přednostního práva zástavního z půldruhého roku na tři léta v tomto případě významu. Odůvodněn jest dále rekurs Městské spořitelny v P. ohledně přikázání dávky z majetku. Na základě dodatečně vyžádaných vysvětlivek berní správy byla částka, která z celé dávky 95.930 Kč vázne na vydražených nemovitostech, určena na 40.074 Kč. Tento výpočet odporuje ustanovení § 62 zákona o dávce z majetku čís. 309/20, že právo zástavní na jednotlivých nemovitostech přísluší jenom té částce dávky, k t e r á p ř i p a d á p o m ě r n ě n a t y t o n e m o v i t o s t i, ale nejvýše jen do 30% zjištěné čisté jejich hodnoty, neboť bylo vyšetřeno jenom, že 30% čisté hodnoty vydražených nemovitostí činilo 40.074 Kč, ale nebylo zjištěno, jaká částka celé dávky na ně poměrně připadala. Finanční prokuratura ve svém prvním rekursu udala tuto částku na 7.500 Kč a navrhla přikázání jenom této částky, ale ani ta nemůže býti přiknuta, neboť ani z původní přihlášky berního úřadu, ani z jiných dokladů, které byly při prvním rozvrhovém roku po ruce, nelze zjistiti, zda tvrzení finanční prokuratury jest správné, a připadá-li z dávky z majetku na vydražené nemovitosti vůbec nějaký podíl. Erár obdrží tedy na dani výdělkové a dávce z majetku celkem o 51.638 Kč 42 h méně než mu bylo přikázáno soudem rekursním. O tuto částku zvýší se zůstatek nejvyššího podání, který byl přikázán Městské spořitelně v P. Bezpodstatným jest dovolací rekurs okresní nemocenské pokladny v T. Tato přihlásila k rozvrhu nemocenské příspěvky za leta 1920 a 1921 úhrnem 31.018 Kč 54 h s příslušenstvím, byly jí však prvním soudem přiřknuty příspěvky pouze za listopad a prosinec 1921. Okresní nemocenská pokladna nepodala opravného prostředku proti zamítnutí příspěvků starších, takže zamítnutí to

vešlo již v moc práva. Rekursní soud zamítl právem také nárok na příkazání příspěvků za listopad a prosinec 1921 podle § 172 druhý odstavec ex. ř., poněvadž nebyly nejpozději při dražebním roku oznámeny soudu a tím pozbyly nároku na zaplacení před vymáhajícím věřitelem. Okolnost, že okresní nemocenské pokladně byla usnesením z 1. dubna 1923 povolena exekuce přístupem k zahájenému již dražebnímu řízení, nemůže na tom nic změnit, neboť tato exekuce byla povolena jenom pro příspěvky obsažené ve výkazu nedoplatků z 5. července 1921 částkou 13.923 Kč, nevztahovala se tedy na příspěvky za listopad a prosinec 1921, a tyto příspěvky měly býti bez ohledu na povolenou exekuci oznámeny soudu nejpozději při roku rozvrhovém pod následky v §u 172 ex. ř. uvedenými.

Čís. 4505.

Pozemková reforma.

Proti rozvrhovému usnesení o přejímací ceně za zabraný majetek připouští se dovolací stížnost za podmínek §u 16 nesp. říz. Do diskretionálního opatření soudce dle §u 2 čís. 5 nesp. říz. nemůže si účastník stěžovati.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1924, R I 1021/24).

V rozvrhovém řízení o přejímací ceně za zabraný majetek povolil **p r v ý s o u d** finanční prokuratury čtyřnedělní lhůtu ku precisování jejích návrhů s tím, že, nebude-li ve lhůtě podáno vyjádření, bude přejímací cena rozvržena bez dalšího řízení. **R e k u r s n í s o u d** nevyhověl ani stížnosti vlastníka ani finanční prokuratury. **N e j v y š š í s o u d** dovolací stížnosti vlastníka nevyhověl, opravil však usnesení rekursního soudu v ten rozum, že se stížnost vlastníka do usnesení prvního soudu odmítá.

D ů v o d y:

Nejprve dlužno položit si otázku, zda vzhledem k §u 47/1 a §u 52 náhr. zák. jest dovolací rekurs přípustným. § 52 praví, že proti rozvrhovému usnesení přísluší právo stížnosti do 14 dnů od doručení, a je tedy otázka, zda tím nechce býti řečeno, že stížnost přísluší jen proti rozvrhovému usnesení a ne usnesením jiným, v rozvrhovém řízení vydaným, a dále že přísluší jen první stížnost — nikoli ale i druhá, dovolací — když dle §u 47 (1) platí tu nesporné řízení a v tomto je právo stížnosti v §u 9—16 podrobně upraveno a připuštěna i stížnost dovolací, takže zákon potřeboval jen mlčeti a bylo by se rozumělo toto takto upravené právo stížnosti, ale když nemlčel a ustanovení zvláštní mnohem užší učinil, zda nechtěl právo stížnosti v patentu o nesporném řízení připuštěné omeziti, zvláště když v §u 47 (1) sám výslovně praví, že nesporné řízení ovšem platí, ale jen pokud zákon tento nestanoví odchylek, a nejde-li tu tudíž o takovouto odchylku. Jakkoli je ta myšlenka na snadě, nelze jí přece přisvědčiti potud, že právo stížnosti, pokud přísluší, bylo by omezeno jen na stížnost první, kdežto dovolací stížnost že by byla vyloučena, neboť nemožno uvěřiti, že by zákon v této tak důležité věci, kde jde o rozvrh přejímací ceny z a v e l k ý m a j e t e k p o z e m k o v ý, nechtěl připustiti dovolací stížnost, když ji připouští nejen, jak ře-